

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Έχθρός.

[Συνέχεια]

— Ω! κύριε, ανταπήντησεν ὁ κατὰ-σκοπος μετριοφρόνως· τὸ ὑποθέτω αὐτό, διότι ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ κόρη τῆς ἔζησαν ἓν ἔτος εἰς τὸ βοσλεθάρτον Ἀουσμαν, χωρὶς νὰ ἴδουν καθόλου τὸν γέροντα κύριον.

— Ἀ!

— Μόλις ἀπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων μηνῶν πηγαίνει εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γυναικῶν αὐτῶν.

— Χωρὶς ἄλλο, κύριε Γαβιρὼν, ἔχεις δίκαιον. Ἡξεύρεις ποῦ μένει ὁ κύριος αὐτός;

— Ὅχι, κύριε ὑποκόμη, ἀλλ' ἐὰν θέλετε νὰ τὸ μάθετε, αὐριον ἢ μεθαύριον τὸ πολὺ θὰ τὸ ἤξευρετε.

Ἐπὶ μικρὸν ὁ κ. Σανζάκ ἐφάνη σκεπτόμενος.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, δὲν ἔχω καμμίαν ἀνάγκην νὰ μάθω ποῦ κάθεται αὐτός ὁ κύριος.

— Τότε δὲν φροντίζω πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Ποίᾳ νέᾳ διαταγᾷ ἔχει νὰ μοὶ δώσῃ ὁ κύριος ὑποκόμης;

— Οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀγαπητέ κύριε Γαβιρὼν. Ἐὰν μετ' ὀλίγας ἡμέρας σὲ χρειασθῶ, θὰ σοὶ γράψω.

— Εἶμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου ὑποκόμης, εἶπεν ἐγειρόμενος ὁ κατὰσκοπος, ὅστις χαιρετίσας εὐσεβάστως ἀπεχώρησεν.

Ὁ Γαβιρὼν, ἀνερχόμενος τὰ βουλευθάρτα μετὰ τὴν ράβδον τοῦ ὑπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων αὐτοῦ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἐὰν ἐννοῶ τίποτε. Ἀπὸ δεκαπέντε μηνῶν ζητοῦμεν ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται κόμης Δελασέρ, καὶ ὅταν τέλος ἔχω τίποτε σπουδαῖον, κρᾶκ, δὲν ζητοῦμεν πλέον τὸν κύριον κόμητα. Σύμπτωσις τὸ ἐν, σύμπτωσις τὸ ἄλλο, πιθανόν· ἀλλά... πολὺ νόστιμον αὐτό. Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μοῦ φαίνεται καθαρὸν, εἶναι ὅτι ὁ κύριος ὑποκόμης δὲν ἔχει εἰς ἐμὲ πολὺ μεγάλην ἐμπιστοσύνην καὶ δὲν θέλει νὰ μάθῃ περισσότερα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν πάρῃ ὁ διάβολος, ὅταν δυσπιστῇ κανεὶς εἰς ἓνα ἄνθρωπον, τότε δὲν τὸν μεταχειρίζεται διὰ νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ. Τί σκευωρεῖ ἐπὶ τέλους;

Καὶ ἀφοῦ ἐκίνησε πολλάκις τὴν κεφαλὴν, ἐπανέλαθε:

— Μοῦ φαίνεται, κύριε ὑποκόμη, ὅτι θέλετε νὰ ἐπωφεληθῇτε πολὺ ἀπὸ τὴν ταραχὴν μου. Εἶναι δουλειὰ ἰδική σας, κάμετε ὅ,τι θέλετε, ἐγὼ πλύνω τὰς χεῖράς μου.

Ἀφοῦ δὲ διήνυσε περὶ τὰ εἰκοσι βήματα,

ἔχων κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν καὶ σκεπτόμενος ἐξηκολούθησεν:

— Εἶμαι περίεργος, πολὺ περίεργος, καὶ αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ἀπὸ τὰς πολλὰς τὰς ὁποίας παρουσιάζει. Ὁ κύριος ὑποκόμης μοῦ εἶπεν ὅτι διὰ τὴν ὥραν δὲν μὲ χρειάζεται. Πολὺ καλὰ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχω ὀλίγας ὥρας, τὰς ὁποίας ἤμπορῶ νὰ διαθέσω, εἰμπορῶ νὰ ἐργασθῶ ὀλίγον καὶ διὰ λογαριασμόν μου. Μὲ ἐνδιαφέρουν, ἐννοεῖται, ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς, ὑπάρχει ἐδῶ μυστήριον. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τί εἶναι πράγματι αὐτὴ ἡ γυναῖκα, καὶ θὰ τὸ μάθω. Καὶ ὁ γέρον κύριος, ὁ ὁποῖος εἶναι, ὡς φαίνεται, ὁ σύζυγος τῆς γυναικὸς αὐτῆς! Ἀ! ἄ! δὲν σὰς τὸ εἶπα αὐτό, κύριε ὑποκόμη, διότι δὲν ἠθέλησα νὰ σὰς πειραξῶ. Δὲν ἠπατήθην ὅταν μοὶ εἶπε: «Δὲν ἔχω καμμίαν ἀνάγκην νὰ μάθω ποῦ κάθεται αὐτός ὁ κύριος». Θὰ προμηθευθῇ τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ ἐμὲ αὐτὸ εἶναι ὅλον τὸ ἐνόησα πολὺ καλὰ. Διὰβολε! δὲν εἶναι πολὺ δύσκολον μὲ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας τοῦ ἔδωκα. Ἐξ ἁπαντός δὲν εἶναι κακόβουλος ὁ κύριος ὑποκόμης, ἂν καὶ νομίζει ὅτι εἶναι πολὺ ἱκανός. Ἐὰν μὲ ἐξέλαβεν ὡς βλάκα, θὰ ἦναι πολὺ ἀφελής. Ἐλα δά, δὲν ζητῇ κανεὶς ἓναν ἄνθρωπον μὲ τόσην μανίαν καὶ τόσον καιρὸν διὰ νὰ παύσῃ ὕστερα ἐξαφνα ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν εὔρῃ! Ὅχι, ὄχι, νὰ ἔχωμε καὶ τὸν νοῦν μας! Ὁ κύριος ὑποκόμης μ' ἐπῆρε διὰ κανένα ἄλλον. Ὑποπτεύεται, ὡς ἐγώ, καὶ ἴσως μάλιστα εἶναι βέβαιος ὅτι αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Χρυσαυγὴ Δελώρμ δὲν εἶναι ἄλλη παρὰ ἡ δεσποινὶς Δελασέρ καὶ ὅτι ὁ γέρον κύριος εἶναι αὐτός ὁ κόμης. Ἀλλὰ διὰ ποῖόν διαβόλον ἠθέλησε νὰ στρέψῃ ἄλλου τὰς ὑπονοίας μου; ἄλλο μυστήριον αὐτό.

» Ἀλλὰ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σου ὁμῶς, κύριε ὑποκόμη, θὰ ἰδῶ τί πρέπει νὰ κάμω δι' ὅλ' αὐτά, διὰ νὰ ἔχω καθαρὰν τὴν συνείδησιν».

Ὁ Γαβιρὼν φθὰς πρὸ τῆς ὁδοῦ Μαγδαληνῆς ἔστη καὶ ἐσκέφθη τί ἐμελλε νὰ πράξῃ.

— Ἀς κυτταξῶμεν νὰ μαθῶμεν ἀπὸ σήμερον ποῦ κατοικεῖ αὐτός ὁ ὀνομαζόμενος κύριος Δελώρμ, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ἀνάψας σιγάρων διηυθύνθη πρὸς τὰ ἄνω τοῦ βουλευθάρτου Ἀουσμαν.

ΚΑ'

Κύριος καὶ θεράπων.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ καταστήματος Σερπέν, ὁ ὑποκόμης διετέλεσεν ἐπὶ πολὺ σύννευς καὶ μόνον μετὰ διάμα συνέστελλεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παραδόξως τὰ χεῖλη αὐτοῦ καὶ ζοφεράν τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐξέπεμπε λάμψιν.

Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ἦτο δι' αὐτόν δυνατὴ ἡ κόρη ἐκείνη, ἣν ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισεν ὁ μαρκήσιος, ἦτο πράγματι ἡ θυγάτηρ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Καὶ ἡ χαριτόβρυτος αὕτη νεάνις—διότι ἠναγκάζετο νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ Χρυσαυγὴ ἦτο χαριτόβρυτος—ἡ διάνοια τῆς ὁποίας ἐνεψύχου τὸ βλέμμα, ἦτο ἡ ἀφελὴς ἐκείνη,

ἡ ἡλίθιος, τὰς ἀπιστεύτους τῆς ὁποίας ἀφελείας τῷ διηγήθῃ ὁ Ἀδριανός.

Τὸ τοιοῦτο τὸν ἔφερεν εἰς ἀμηχανίαν.

Τί λοιπὸν θαυμάσιον φαινόμενον συνέβη εἰς αὐτήν;

Ἡπόρει διατὶ ὁ κόμης ἔξῃ μακρὰν αὐτῆς καὶ τῆς θυγατρὸς του, διατὶ τῇ ἔδωκε ψευδῇ μητέρα καὶ διατὶ ἐπίσης τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ Δελώρμ;

Ἐπίστευεν ἄρα γε πράγματι ἡ Χρυσαυγὴ ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ ἦτο μήτηρ αὐτῆς;

Μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Δελώρμ περιώδυσεν ὁ κόμης;

Μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔζησεν ἀποσυρθεὶς εἰς Κορδελιέρην;

Ἦτο ἄρα γε ἡ συμπεριφορὰ τοῦ κ. Δελασέρ συμπεριφορὰ ἀνθρώπου, ὅστις ἔχει ἅπαν τὸ λογικὸν αὐτοῦ;

Βεβαίως ὄχι.

Ἀλλ' ὁ Σανζάκ γνωρίζων τὸν χαρακτῆρα τοῦ κόμητος, ἐνόμιζεν ὅτι ἐννοεῖ τὸ ἐλατήριον τῆς πσαδόξου ταύτης διαγωγῆς.

Ὁ κ. Δελασέρ δὲν ἠθέλε νὰ ἐπανίδῃ ἡ κόμησσα τὴν θυγατέρα τῆς, καὶ πάντα μετεχειρίσθη τὰ μέσα, ὅπως ματαιώσῃ τὰς ἐρεῦνας, εἰς ἃς αὕτη ἠθέλε προβῇ.

Οὐδεμίαν ἄλλην ἐξηγήσιν εὗρισκεν ὁ ὑποκόμης.

Καὶ ἐξακολουθῶν νὰ σκέπτεται, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, εἶναι τὸ τελευταῖόν μου ὄργανον καὶ δὲν θέλω νὰ μοῦ διαφύγῃ. Αὐτὸ θὰ ἤρχετο μοιραίως, ἐὰν εὕρισκετο ἀπέναντι τῆς Χρυσαυγῆς καὶ ἐπὶ στιγμὴν μόνον ἡδύνατο μετ' αὐτῆς νὰ ὁμιλήσῃ. Βεβαίως ἡ περιουσία τοῦ κόμητος Δελασέρ εἶναι σχεδὸν ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ ἄλλοτε κτίστου, διότι ἀπὸ δεκαεξ ἑτῶν θὰ ἔκαμε μεγάλας οἰκονομίας· ἀλλ' ἐὰν ὁ Ἀδριανὸς ἐγίνετο γαμβρὸς του, θὰ ἔχονεν τὴν δύναμιν, ἣν ἔχω ἐπ' αὐτοῦ καὶ οὐδὲν πλέον θὰ ὠφελοῦμην. Ὅχι, ὄχι, δὲν τὸ θέλω τοῦτο. Ἡ δεσποινὶς Λατράδ θὰ γείνη μαρκησία Βερβεῖν, πρέπει νὰ γείνῃ· καὶ ἐπειτα ἐγὼ διεξηγάγον ὅλην τὴν ὑπόθεσιν· ἐπροχώρησα χάριν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὀπισθοχωρήσω. Λοιπὸν ἀφ' ἐνὸς ὀφείλω νὰ ἐπισπείσω τὸ συνοικέσιον, καὶ ἀφ' ἐτέρου νὰ ἐμποδίσω τὸν μαρκήσιον νὰ ἐπανίδῃ τὴν Χρυσαυγὴν.

Ἐν τούτοις ὁ ὑποκόμης οὐδόλως ἀπεμάκρυνε τὸν νοῦν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κ. Δελασέρ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Ἐπαρουσιάζετο ἀλλόκοτος περίστασις εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ὁποίας προθύμως κατεγίνετο.

Δὲν ἡδύνατο ἄρα γε νὰ τὴν ἐκμεταλλεῖται πρὸς ὄφελός του;

Ἐποιήσατο ἐκκλησίαν εἰς τὴν πάντοτε γόνιμον διὰ τὸ κακὸν φαντασίαν του, ἥτις ἐπληρώθη τότε ἀπὸ διαφόρους ἰδέας.

Αἰφνὴς ἀπήστραψαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ.

— Τί ὠραῖον μέρος ποῦ ἔχω νὰ παίξω! ἐφίθυρσεν.

Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔπρεπε ν' ἀναζητήσῃ τὴν κόμησσαν. Ποῦ ὁμῶς ν' ἀναζητήσῃ αὐτήν; Τί ἄρα γε ἀπέγεινεν ἀπὸ τοσούτου μακροῦ χρόνου;

— Όχι, υπέλαβε, κινῶν τὴν κεφαλὴν, δὲν πρέπει τίποτε νὰ ἐπιχειρήσω ἄνευ αὐτῆς... Καὶ ὅμως...

Παρεδόθη πάλιν εἰς τὰς σκέψεις αὐτοῦ, μετὰ μικρὸν δ' ἐγερθεὶς ἔσυρε τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος.

— Ἐν τούτοις, εἶπεν ὑποκώπως, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω τί ἡμπορεῖ νὰ συμβῇ, πρέπει νὰ ἦμαι καθ' ὅλα ἑτοιμος.

Ὁ Λόρυ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὧματιον.

— Μ' ἐφωνάξατε ; εἶπε.

— Ναί, ἡμπορῶ νὰ βασιθῶ εἰς σέ ;

— ὦ ! ἡμπορεῖτε, ἀπεκρίθη ὁ θεράπων.

— Πρόκειται νὰ μάθω, ἐάν δὲν ἔσχω-
ρίας, ἀφ' οὗτου εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μὲ δοκιμάσετε.

— Αὐτὸ σκοπεῖω νὰ κάμω.

— Τί χρεωστῶ νὰ κάμω ;

— Πρῶτον νὰ μοὶ ἀποδείξης τὴν ἐπιτη-
δεότητά σου, ὡς καὶ τὴν ἀφοσίωσίν σου.

Ὁ Λόρυ ἤρχισε νὰ γελά.

— Φαίνεται, ἀνταπήντησεν, ὅτι ὁ κύριός μου δὲν βασιζεται πολὺ εἰς τὴν ἐπιτηδειότητά μου εἰς μερικὰ πράγματα, καὶ διὰ τοῦτο βέβαια βλέπω συχνὰ νὰ ἔρχεται ἐδῶ ὁ Γαβιρὼν.

— Δὲν τὸν χρειάζομαι πλέον τὸν Γαβι-
ρὼν. Αὐτὸν τὸν μετεχειρίσθην διὰ μικρὰ πράγματα, διὰ σέ ἔχω τὰ σπουδαιότερα.
Ἄκουσε τώρα.

— Σὺς ἀκούω μὲ μεγάλην προσοχήν.

— Ἡξεύρεις ὅτι πολὺ καλὰ εἰμπορῶ νὰ κάμω χωρὶς θαλαμηπόλον.

— Καταλαμβάνω, ὁ κύριος ὑποκόμης μου δίδει τὰ παπούτσια.

— Δὲν ἐνόησες διόλου. Θέλω νὰ σοῦ δώσω ἄλλην θέσιν.

— Ποίαν ;

— Ἐκείνην ποὺ εἶχες ἄλλοτε· θὰ γείνης πάλιν ἀμαξηλάτης.

— Ὁ κύριος ὑποκόμης θὰ ἀγοράσῃ πάλιν ἀμαξαν ;

— Μὰ ἄκουσε λοιπόν, ζῶν, ἐάν θέλῃς νὰ ἐννοήσῃς.

— Ἐγὼ δίκαιον ὁ κύριός μου.

— Νὰ σέ ὀνομάζω ζῶν ;

— Καὶ αὐτὸ εἶναι ὄνομα ὅπως καὶ τὰ ἄλλα, κύριε, δὲν εἶμαι ἐπιδοκτικώτερος ἄλλου. Λοιπὸν θὰ γίνω πάλιν ἀμαξηλάτης.

— Σὲ προετοιμάζω διὰ νὰ παίξῃς πρό-
σωπον ἀρχαίου ἀμαξηλάτου μεγάλης οικο-
γενείας, ὁ ὁποῖος ἀπεχώρησεν ἀπὸ τὴν ὑπε-
ρεσίαν καὶ ζῇ ἀπὸ τὰς οικονομίας του.

— Δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ παίξω αὐτὸ τὸ πρόσωπον.

— Διατί ;

— Διότι ἀφοῦ δὲν ἔχω οικονομίας, δὲν θὰ ἔχω καὶ χρήματα, ὅπως λέγετε, διὰ νὰ ἐξοδεύω.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὑπομειδιῶν ὁ ὑποκόμης, θὰ ἔχῃς δι' ἐξοδὰ σου δέκα φράγκα καθε-
ἡμέραν.

— ὦ ! τότε θὰ ἔχετε πρότυπον ἀμαξη-
λάτου, ὁ ὁποῖος ζῇ, χωρὶς νὰ ἐργάζεται πλέον. Καὶ πῶς θὰ ἐξοδεύω τὰ χρήματά μου;

— Ὅπως κρίνῃς σύ καλόν.

— ὦ ! αὐτὸ διπλασιάζει τὴν ἀξίαν μου.
Ἄλλ' ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ δοκιμάσω

τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ προσδοκίου ἀμαξη-
λάτου, καὶ περιμένω διὰ τοῦτο τὰς ὁδηγίας τοῦ κυρίου μου.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ σοῦ φανερῶς τὰ σχέδιά μου, τὰ ὁποῖα ἔχω κατὰ νοῦν· ἄλλως δὲ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶ-
ναι ἀκόμη ἀποφασισμένα, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἠξεύρω ἀκόμη τί θὰ κάμω. Ὡστε μὲ ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην μου, δὲν ἡμπορῶ νὰ σοῦ φανερῶς ἀκόμη καμμίαν μου ἰδέαν. Μαθε μόνον ὅτι θὰ ἐργασθῇς σπουδαίως διὰ τὸ συμφέρον σου, θὰ κάμῃς τὴν τύχην σου καὶ θ' ἀποκαταστήσῃς καὶ τὴν ἰδικήν μου, διότι διὰ μιᾶς ἡμποροῦμεν νὰ κερδήσωμεν ἐν ἡ δύο ἑκατομμύρια. Λοιπὸν περιμένω πρῶτον νὰ δείξης ἐπιτηδεότητα καὶ δεύ-
τερον τόλμην καὶ θάρρος.

— Δὲν θὰ ριψοκινδυνεύω ἄρα γε ;

Ὁ ὑποκόμης ἀνέτεινε τοὺς ὤμους.

— Διακινδυνεύει κανεὶς πάντοτε καὶ τι, ἀπεκρίθη, τὴν παθαίνουν ὅμως μόνον οἱ ἀ-
δέξιοι, οἱ βλάκες καὶ οἱ δειλοί. Ἐάν εἶχες φόβον, τότε ποῦ ἐδραπέτευες ἀπὸ τὸ κά-
τεργον, ποῦ θὰ ἦσο ; Εἰς τὴν Καληδονίαν ἢ εἰς τὴν Καυκασίαν.

— Κύριε, καὶ ἐπιτηδεότητα καὶ τόλμην θὰ ἔχω· δὲν θὰ φοβηθῶ διόλου.

— Δόξα σοι ὁ Θεός. Ἐντὺς ὀλίγου, ἀφοῦ προγευματίσῃς, θὰ ἐτοιμάσῃς τὰ πράγματά σου καὶ θὰ ἀναχωρήσῃς· θὰ ἔχῃς μαζὶ σου καὶ δώδεκα εἰκοσαφράγκα.

— Ποῦ θὰ ὑπάγω ;

— Θὰ ὑπάγῃς νὰ σταθῇς πλησίον εἰς τὸ βουλευτάρτον Ἀουσμαν, εἰς τὸ Τρίστρατον, παραδείγματος χάριν.

— Διατί πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ;

— Περιμένε λοιπόν, θὰ σοῦ εἰπῶ τὸ διὰ τί. Διὰ νὰ παίξῃς καλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀμαξηλάτου, ὡς σοὶ τὸν παρέστησα, θὰ κά-
μῃς ὅπως ἠξεύρεις.

— Δι' αὐτὸ νὰ μέινετε ἡσυχος· θὰ με-
ταμφιεσθῶ τοιουτοτρόπως, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ μὲ γνωρίζῃ. Ἐχω φυλαγμέναις δύο-τρεῖς περούκας.

— Τώρα ἄκουσε καλὰ. Εἰς τὸν ἀριθμὸν 218 τοῦ βουλευτάρτου Ἀουσμαν κατοικεῖ μία κυρία ὀνομαζομένη κυρία Δελῶρμ μετὰ τῆς κόρης της. Αὕτη ἡ κυρία Δελῶρμ φαίνεται ὅτι εἶναι πολὺ πλουσία· ἔχει πολλοὺς ὑπηρέτας, καθὼς καὶ ἓνα ἀμαξηλάτην, τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα, ἀλλ' εἶναι εὐ-
κολον νὰ τὸ μάθῃς.

— Θὰ ἐνεργήσῃς μαζὺ μὲ αὐτὸν τὸν ἄν-
θρωπον. Ἐπειδὴ ἔχει καιρὸν διαθέσιμον καὶ στενοχωρεῖται νὰ καθεται εἰς τὸν σταῦλον, πηγαίνει εἰς τὰ οἶνοπωλεῖα τῆς συνοικίας, διότι, χωρὶς νὰ ἦναι μέθυσος, ἀγαπᾷ ὀλί-
γον νὰ πίνῃ, μάλιστα μὲ συντροφιά.

— Μὲ τρόπον πολὺ φυσικὸν θὰ τὸν γνωρί-
σῃς εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον, θὰ τοῦ προσφέρῃς μίαν μπουτίλια κρασί καὶ θὰ πιῇτε μαζὶ. Θὰ τοῦ ὁμιλήσῃς δι' ἄλλα καὶ ἄλλα πράγ-
ματα τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ κερδήσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην του.

— Μὲ κάθε τρόπον θὰ προσπαθήσῃς νὰ συνδέσῃς μαζὶ τοῦ φίλιαν, πρέπει νὰ γείνης φίλος του καὶ ἀχώριστος μάλιστα· ἐάν δὲ εἶσαι ἐπιτηδύειος, θὰ τὸ κατρθώσῃς μετ' ὀλί-
γας ἡμέρας.

»Μὴ λησμονήσῃς ὅτι ἡ κυρία Δελῶρμ θὰ ἐσύστησεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην της, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας της μεγάλην ἐχε-
μύθειαν· ὁ ἀμαξηλάτης μάλιστα ἔχει τὴν θέσιν τοῦ ἐνεκα τῆς μεγάλης ἀφοσιώσεώς του, ὥστε δὲν πρέπει νὰ τοῦ κάμῃς καμμίαν ἐρώτησιν, ἢ ὁποία νὰ προκαλέσῃ τὴν δυσ-
πιστίαν του.

»Πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς σέ τὸσον μεγάλην ἐμπιστοσύνην, ὥστε νὰ μὴ διστάζῃ νὰ σέ ἐπιφορτίσῃ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃς μίαν ἡ-
μέραν, ἐάν δι' ἓνα ἢ δι' ἄλλον λόγον ἤθε-
λεν ἐμποδισθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Μὲ ἐ-
νότητες ;»

— Ναί.

— Λοιπὸν νὰ προσέχῃς μὴ κάμῃς κακὰς ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι ἡμποροῦν νὰ τὸν κά-
μουν νὰ ὑποπευθῇ. Ἄλλως τε δὲν ἔχω καμ-
μίαν ἀνάγκην νὰ μάθω τί συμβαίνει εἰς τῆς κυρίας Δελῶρμ. Ἡ κυρία αὕτη, ἡ ὁ-
ποία εὐρίσκεται εἰς Παρίσιους πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ζῇ πολὺ περιορισμένη καὶ ποτὲ δὲν ἐξέρχεται, καὶ ὅταν ἐξέλθῃ μὲ τὴν κόρην της, τὸ κάμνει χάριν περιπάτου εἰς τὸ δά-
σος τῆς Βουλόννης ἢ εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία.

»Ἡ κυρία Δελῶρμ δὲν δέχεται εἰς τὴν οἰκίαν της ἄλλον ἐκτὸς ἐνὸς ἡλικιωμένου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ἐπίσης Δελῶρμ, αὐτὸ φανερώνει ὅτι εἶναι συγγενῆς της. Ἀφ' οὗσα ἔμαθον φαίνεται ὅτι ἡ κυρία δὲν τὸν ἐπι-
σκέπτεται, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ κόρη, ἡ ὁποία κάποτε ἐξέρχεται μόνη, πη-
γαίνει εἰς τὴν οἰκίαν του. Τὸν κύριον αὐτὸν πρέπει νὰ ἐπιτηρήσῃς, θὰ φροντίσῃς δὲ νὰ μάθῃς ποῦ κατοικεῖ καὶ νὰ πληροφορηθῇς ἀκριβῶς τί κάμνει, δηλαδὴ νὰ μάθῃς τὰς συνηθείας του καὶ πῶς περνᾷ τὸν καιρὸν του.

— Ἐνόησα.

— Καλὰ, πρὸ πάντων πρόσχε μὴ κά-
μῃς καμμίαν ἀνοησίαν, διότι ἡ παραμι-
κρὰ ἀδεξιότης σου δύναται νὰ διακυβεύσῃ τὰ πάντα.

— Ὁ κύριός μου ἄς βασιθῇ εἰς ἐμέ.

— Αὐτὰ ἔχεις νὰ κάμῃς ἐπὶ τοῦ παρόν-
τος· ἀργότερα, ὅταν κρίνω καλὸν ὅτι ἀρ-
κοῦσιν αἱ πληροφορίες σου, θὰ ἔχω προδια-
γεγραμμένον σχεδίον καὶ θὰ ἐνεργήσωμεν.

Ὁ Λόρυ ἀνετίναξε τὸν πῖλον του εἰς τὸν ἄερα καὶ ἤρπασεν αὐτὸν κράζων :

— Ζήτω ὁ κύριος ὑποκόμης !

— Τί ἐπαθες ; υπέλαβεν οὗτος.

— Πλέω εἰς ὠκεανὸν εὐθυμίας, κύριε· ὡς βλέπετε, ἡμουν πολὺ καλὰ ἐδῶ, ἀλλὰ πε-
ριορισμένος, καὶ ἡσθάνομουν ὀλίγον κατ' ὀ-
λίγον ὅτι ἔχανα τὰς δυνάμεις. τὰς ὁποίας μου ἔδωκεν ἡ φύσις. Τὸ νὰ ζῶ σάν ποντι-
κὸς μέσα εἰς ἓνα κεφάλι τυρὶ δὲν συνεβίβα-
ζετο μὲ τὸν χαρακτῆρά μου· εἶμαι ἄνθρω-
πος τῆς ἐνεργείας, μὴ γελάτε, κύριε ὑπο-
κόμη, ἐγεννήθηκα διὰ μεγάλα πράγματα. Τέλος θ' ἀρχίσω μίαν δουλειά, ἡ ὁποία ὑπό-
σχεται ὅτι θὰ εἶναι σπουδαία. Ἡ εὐχαρί-
στησις καὶ ἡ χαρὰ θερμαίνουν τὸ αἷμα μου καὶ σὰς εὐχαριστῶ, καθὼς ἐγὼ ἐννοῶ.

— Δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ προσθέσω καὶ εἰμπορεῖς νὰ ἐτοιμασθῇς. Ποῦ εἶσαι, νὰ χρήματα.

Καὶ ὁ ὑποκόμης ἔθηκε δώδεκα περίπου

χρυσῶν εικοσαφράγκων εἰς τὴν χεῖρα τοῦ θεράποντος, ὅστις, ἀφοῦ τὰ ἐκράτησεν ἐπὶ μακρόν, τὰ ἔρριψεν ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Πότε θὰ ἐπανίδω τὸν κύριον ὑποκόμῃτα; ἠρώτησεν.

— Εὐθύς ὡς ἔχεις τίποτε ἄξιον λόγου νὰ μοῦ ἀνακοινώσης. Ἔλα τὸ πρῶτ', διὰ νὰ ἦσαι πάντοτε βέβαιος ὅτι θὰ με εὕρης.

Ὁ θεράπων ἀπεχώρησεν.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ πρέπει, ἐπιθύρῃσεν ὁ ὑποκόμης· δὲν θὰ ἦναι ἐνδοιαστικὸς ὡς ἐκεῖνος ὁ βλάξ ὁ Γαβριὼν.

Τὰ χαρακτηριστικά του συνεστάλησαν καὶ ἀπήστραψαν οἱ ὀφθαλμοὶ του.

— Ἄ! ἃ ἐπιθύρῃσε, σ' ἔχω εἰς τὰ χεῖρά μου αὐτὴν τὴν φορὰν, κύριε Δελασέρ, δὲν θὰ διαφύγῃς τὴν ἐκδίκησίν μου... ὦ! θὰ ἦναι φοβερά, διότι θὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ τὸ μῖσός μου!

Καὶ στηρίξας τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἐβυθίσθη εἰς τὰς ζοφεράς αὐτοῦ σκέψεις.

Τοῦ Λόρυ ἀπελθόντος, ὁ μάγειρος μετέβη παρ' αὐτῷ ἵνα τῷ ἀνακοινώσῃ ὅτι τὸ πρόγευμά του ἦτο ἑτοιμον.

— Τί, ὁ κύριος ἀπέλυσε τὸν θαλαμηπόλον του; ἠρώτησεν.

— Καθόλου, αὐτὸς ἔφυγε. Εἶναι ἀνοησία αὐτὴ ποῦ ἔκαμε, ποῖος ἠξέυρει ποῖα σχέδια ἔχει· εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι δὲν θὰ περάσουν ὅκτῳ ἡμέρῃ καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ, ἀλλὰ τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτόν, ἔχω ἀπόφασιν νὰ μείνῃ χωρὶς θαλαμηπόλον δι' ὀλίγον καιρόν.

Ἀφοῦ προεγευμάτισεν, ἐνεδύθη καὶ ἐξῆλθε.

Μετὰ μίαν ὥραν εἰσῆρχετο εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν, ὅστις ἀπεγευμάτιζεν.

Ὁ νέος τῷ ἔτεινε σιωπηλῶς τὴν χεῖρα ἐρωτῶν αὐτόν διὰ τοῦ βλέμματος.

Ὁ ὑποκόμης ἐκάθησεν, ἔλαβε σιγάρον καὶ ἤναψεν αὐτό.

— Τί, δὲν ἠξέυρεις ἀκόμη τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Ἀδριανός, βλέπων ὅτι ἐσιώπα ὁ ὑποκόμης.

— Ἀγαπητέ Ἀνδριανέ, ἀπεκρίθη τεθλιμμένως ὁ Σκνζάκ, ἐννοεῖς βεβαίως ὅτι δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος.

— Πραγματικῶς.

— Ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἔχω τίποτε νὰ σοὶ εἶπω.

— Τότε ἠξέυρεις...

— Ναί.

— Ὁμίλει, ὁμίλει γρήγορα

Ὁ ὑποκόμης ἐκίνησε λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Πτωχέ μου Ἀδριανέ, τῷ εἶπε, κρῖμα εἰς τὰς ἐλπίδας σου.

— Κρῖμα εἰς τὰς ἐλπίδας μου, ἐπανελάβην ὁ νέος.

— Ναί, διότι ἡ νέα δὲν εἶναι ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἐγνώρισες εἰς τὴν Κορδελλιέρην καὶ τὴν ὁποίαν δυστυχῶς ἀγαπᾷς πάντοτε.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐβόησε βαθύν στεναγμόν καὶ ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης, ὅτι ἡ νέα τὴν ὁποίαν εἶ-

δομεν εἰς τὸ Μελόδραμα, ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἄλλην ὡς πρὸς τὰ χαρακτηριστικά του προσώπου, ἀφοῦ τὰ μάτια σου ἠπατήθησαν βέβαια ὑπὸ τῆς ὁμοιότητος. Πίστευσέ με, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, λησμόνησε τὸ ὄνειρόν σου καὶ σκέψου πλέον περὶ τῆς πραγματικότητος. Ἴδου ἄλλως τε αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας ἔλαβον.

» Ἡ κυρία ἡ ὁποία συνοδεύει τὴν νέαν εἶναι πραγματικὴ μήτηρ της.

» Ἡ κυρία Δελώρμ, οὕτως ὀνομάζεται, ζῇ μόνη μὲ τὴν θυγατέρα της· καὶ ἄλλοι λέγουν ὅτι εἶναι χήρα, καὶ ἄλλοι ὅτι πρὸ πολλοῦ ζῇ χωριστὰ τοῦ συζύγου της.

» Ἐν τούτοις κανεὶς δὲν γνωρίζει τὰ προηγούμενά της· καὶ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς τῆς μητρὸς καὶ τῆς κόρης· ἡ πολυτέλειά των ἐκπληττει πολλούς.

» Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν ἠξέυρω ἐὰν πρέπει νὰ σοὶ εἶπω...

Ὁ Ἀδριανὸς ὕψωσε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Μπα! ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην ν' σοὺ ἀποκρύψω τίποτε.

» Μὲ ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς μητρὸς καὶ τὴν θαυμαστὴν ὠραιότητα τῆς κόρης, αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες εἶναι ἀπ' ἐκεῖνας τὰς ὁποίας δὲν ἤμπορεῖ νὰ δεχθῇ τις εἰς συναναστροφὴν.

» Καὶ βέβαια δὲν τὰς προσκαλεῖ κανεὶς καὶ εἶναι ὡς ἐξώρισται ἀπὸ τὴν κοινωνίαν.

» Ἐνας μόνον πηγαίνει συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν, ἓνας ἄνθρωπος ἡλικιωμένος καὶ ὑπερπλουτος.

» Βεβαίως εἶναι ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Δελώρμ εἶναι νέα Δανάη, τόπον δὲ χρυσομόρφου Διὸς ἐπέχει ὁ γέρον ἑκατομμυριούχος, καὶ αὐτὸ βεβαιούται διότι καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Δελώρμ δὲν δύναται νὰ εἴπῃ πῶς ἀπέκτησε περιουσίαν, ἡ ὁποία τῆς ἐπιτρέπει νὰ ἐξοδεύῃ πενήντα ἢ ἐξήντα χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος. Ἐν συντομίᾳ, αὐτὴ ἡ κυρία Δελώρμ, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ὑπῆρξε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον περιπετειώδης καὶ σκανδαλώδης, παραδίδεται σήμερον εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ὠραιότητος καὶ τῶν εὐνοiῶν τῆς κόρης της».

Ὁ Ἀδριανὸς ἠγέρθη καὶ ἔκαμε δις ἢ τρίς τὸν γύρον τοῦ ἐστιατορίου, περιπατῶν μὲ βῆμα κλονούμενον καὶ πυρετώδες.

— Λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης, δὲν ὁμίλεις;

Ὁ νέος ἔστη ἀποτόμως.

— Τί θέλεις νὰ εἶπω; ἀπεκρίθη μετὰ κατηφείας.

— Μήπως τὰ ἔχῃς μαζὶ μου, διότι σοὺ εἶπα ποῖα εἶναι ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ θυγάτηρ της;

— Ὅχι, καθόλου, τούναντίον σ' εὐχαριστῶ.

— Ἐχεις ἀνάγκην διασκεδάσεως, ἐὰν θέλῃς ἐξερχόμεθα.

— Ποῦ νὰ ὑπάγωμεν;

— Ὅπου θέλεις.

— Δὲν ἠξέυρω.

— Νὰ σέ 'πῶ, ἂν ἐπηγαίνομεν τάχα εἰς τοῦ κυρίου Λατραδ;

— Ἔστω, ἃς ὑπάγωμεν εἰς τοῦ κυρίου Λατραδ.

KB'

Ἡ μήτηρ.

Αὐθημερὸν μετὰ μεσημβρίαν ὁ κόμης Δελασέρ ἐπεσκέφθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἣν δὲν εἶδεν ἀπὸ δύο ἡμερῶν, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἐσπέρας, καθ' ἣν εἶχε μεταβῇ εἰς τὸ Μελόδραμα.

— Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς ἐξῆλθον εἰς περίπατον, τῷ εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ἐπιστρέψουν.

— Καλὰ, θὰ τὰς περιμένω, ἀπεκρίθη. Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Μόλις ὅμως εἶχε καθίσει, ἐκρούσθη ἐλαφρῶς ἡ θύρα του.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν.

Ἡ θύρα ἠνοιχθή καὶ εἶδε τὴν κόμησσαν, ἀμέσως δ' ἠγέρθη καὶ συνωφρυνώθη.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν ὀργίλως.

— Σὰς ἐπερίμενα, κύριε κόμη, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ τρέμουσα ὡς φύλλον δένδρου σειόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

— Μ' ἐπερίμενες; διατί;

— Διὰ νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ τῆς κόρης μας, περὶ τῆς κόρης σας, κύριε κόμη.

— Λοιπὸν, κυρία, ὁμίλει. Τί ἔχεις νὰ μοὶ εἴπῃς;

— Κύριε κόμη, ἡ Χρυσουγὴ πάσχει, ἡ Χρυσουγὴ εἶναι ἀπαρηγόρητος· ἔκλαυσε πολὺ καὶ σήμερον τὸ πρῶτ' ἀκόμη φοβοῦμαι διὰ τὴν ὑγίαν της.

— Διατί δὲν με προειδοποίησαν; ἔστειλαν νὰ προσκαλέσουν ἱατρὸν;

— Τί δύναται νὰ κάμῃ ὁ ἱατρός, ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ εἶμαι ἀνίσχυρος; Προχθὲς εἰς τὸ Μελόδραμα εἶδε...

— Τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν, τὸ ἠξέυρω.

— Ἡ ἀγαπὴ τῆς Χρυσουγῆς πρὸς τὸν νέον αὐτόν δὲν εἶναι ἐκ τῶν συνήθων· εἶναι σφοδρὸς ἔρως.

— Δυστυχῶς.

— Ναί, δυστυχῶς. Ὁ ἔρως οὗτος ἐγεννήθη εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις καὶ ἀνεπτύχθη, ὡς φαίνεται, συμφῶνως μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας της, διὰ τοῦτο ἐξερεθίζει τὴν εὐαισθησίαν τῆς Χρυσουγῆς, ἡ ὁποία εἶναι εἰς ἄκρον νευρική, καὶ ἐπενεργεῖ μυστηριωδῶς ἐπὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας της, εἰς βαθμόν τὸν ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ παραστήσω. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μὲ τρομάζει κύριε κόμη.

— Δὲν εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ τὴν θεραπεύσωμεν ἀπὸ τὸν ὀλέθριον αὐτὸν ἔρωτα;

— Ὁ ἔρως της ἐγένετο πάθος, κύριε κόμη, καὶ σὰς λέγω ὅτι πρέπει νὰ φοβώμεθα διὰ πάντα. Αὐτὴ ἡ ὑπαρξὶς τῆς Χρυσουγῆς εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὸν ἔρωτα αὐτόν, ὁ ὁποῖος τὴν κατέλαβε καθ' ὅλοκληρίαν· ἢ μπορεῖ ν' ἀποθάνῃ!

Ὁ Δελασέρ ἐγένετο κάτωχρος.

— Ὅχι, ὄχι, ἀνταπήντησε μετὰ τεταραχμένης φωνῆς, μεγαλοποιεῖς τὰ πράγματα, δὲν ἤμπορῶ νὰ πιστεύσω...

— Ἀπὸ πολλοῦ σπουδάζω τὸν χαρακτῆρά της, τὴν ἰδιοσυγκρασίαν της, τὰς ἐν-

τυπώσεις της· ἀλλ' ἀλλοίμονον! ὡς σὰς εἶπον, εἶμαι ἀνίσχυρος. Βεβαίως ἡδυνήθην νὰ ἐμπνεύσω εἰς τὴν Χρυσανγὴν μεγάλην πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην, ἀφοῦ οὔτε τὰς πλέον ἀποκρύφους σκέψεις της μοῦ κρύπτει, ἀλλ' ἐπειδὴ κατέχω τόσον μικρὰν θέσιν εἰς τὴν καρδίαν της, δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτουμένην ἐξουσίαν καὶ τὴν ἡθικὴν δύναμιν ν' ἀντιπαλαίσω κατὰ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον μετὰ φρίκης βλέπω πλησιάζοντα. Δι' αὐτὴν εἶμαι ἀπλὴ παιδαγωγός.

Ὁ κόμης παρεγνώρισε τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τῆς κομῆσης, ἀποδώσας αὐτῇ πρόθεσιν ἐναντίαν εἰς τὰς ιδέας τοῦ συνωφρωώθη λοιπὸν περισσότερον καὶ προχωρήσας κατὰ δύο βήματα :

— 'Α! & ! εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσης ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ μετὰ δηκτικῆς εἰρωνείας, ἐννοῶ διατί ζητεῖς νὰ μὲ πτοήσης, σ' ἐννοῶ, κυρία.

— 'Ω! ὑπέλαβεν ἡ κόμησησα.

— Ναί, βλέπω τὸ παιγνίδιον σου, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, δὲν εἶναι κακόν. Ἦθελες νὰ δυνηθῇς νὰ εἶπης εἰς τὴν Χρυσανγὴν : « Ἡ κυρία Δελώρμ δὲν εἶναι δι' ἐσὲ τίποτε, εἶναι ξένη, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ σου ἔχει πλησίον σου δὲν ὀνομάζεσαι Χρυσανγὴ Δελώρμ, ἀλλὰ Λουκία Δελασέρ » εἶσαι μονογενὴς κόρη τοῦ κόμητος Δελασέρ, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ κόμησησα Δελασέρ, ἐγὼ εἶμαι ἡ μήτηρ σου ! »

— Κύριε κόμη! εἶπεν ἀναστεναῖζασα ἡ νεαρὰ γυνὴ.

Ὁ κόμης ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς παλλομένης :

— Λοιπὸν, ὄχι, μυριάκις ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάμης αὐτό, δὲν τὸ θέλω! . . . Ποτέ, ποτέ νὰ μὴ μάθῃ ἡ κόρη μου τί ἦσο καὶ ποῖα εἶσαι! Ἐὰν ἐβαρύνθης τὴν θέσιν σου, πηγαινέ!

Ἡ κόμησησα κατῴρθωσε ν' ἀποπνίξῃ τοὺς λυγμούς αὐτῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ δάκρυα.

— Εἰσθε σκληροί, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ἀλγεινῶς· σὰς ὀρκίζομαι ὅτι παρεξηγεῖτε τὰς προθέσεις μου. Ἐχετε ἴσως ἀκόμη τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ὑποπτεύετε, ἀλλὰ δύνασθε νὰ μὲ θεωρήσετε ἱκανὴν νὰ παιζῶ μυστράν κωμωδίαν; Τὰς ιδέας σας καὶ τὰς θελήσεις σας, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι, τὰς σέβομαι, κύριε κόμη, καὶ ἐὰν εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην, θ' ἀποθάνω πλησίον τῆς κόρης μου, χωρὶς νὰ μάθῃ ὅτι εἶμαι μήτηρ της!

»Μήπως δὲν ὑπήκουσα εἰς τὰς διαταγὰς σας; μήπως δὲν ὑπεβλήθην εἰς τὴν θέλησίν σας; Τί ἔχετε νὰ μὲ μεμφθῆτε; 'Α! πρέπει νὰ ἦσθε εὐχαριστημένους ἀπὸ ἐμέ, κύριε κόμη. Ἐσκέφθητε ποτέ περὶ τῆς παραδόξου θέσεώς μου; Δὲν ᾔσθάνητε ὅτι ἡ θέσις μου ἦτο βάσανος κατὰ πᾶσαν στιγμὴν; Ζῶ πλησίον τοῦ τέκνου μου, δύναμαι νὰ ἀκούω καὶ νὰ ἀριθμῶ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του· ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μου ἐκχειλίζει ἡ μητρικὴ ἀγάπη, καὶ ὀφείλω νὰ μένω παιδαγωγός, διὰ δὲ τὴν κόρην μου εἶμαι ξένη, γυνὴ μισωτῇ! Ὑπάρχει βάσανος χειροτέρα αὐτῆς; 'Α; κύριε κόμη, ἐξεδικήθητε ἤδη διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον σὰς ἐπροξένησα!

— Σοὶ εἶπον ὑπὸ ποίους ὅρους ἡδύνασο

νὰ μένης· ἦσο ἐλευθέρᾳ νὰ τοὺς δεχθῇς ἢ νὰ τοὺς ἀπορρίψῃς.

— Δὲν παραπονοῦμαι διὰ τοῦτο, ὑποφέρω φρικῶδως, ἀλλὰ τί μὲ μέλει, ἀφοῦ εἶμαι πλησίον τῆς θυγατρὸς μου, ἐτοίμη νὰ τὴν ὑπερασπισθῶ ἐναντίον παντὸς δυστυχήματος! 'Ω! μετὰ πάσης χαρᾶς θὰ εἰδὼν τὴν ζωὴν μου χάριν αὐτῆς, ἐὰν ὁ θάνατός μου ἡδύνατο νὰ ἦναι ἡ ἀμοιβὴ τῆς εὐδαιμονίας της!

» Ἀλλὰ πολλὰ εἶναι ὅσα εἶπον δι' ἐμέ, τόσον ὀλίγον σημαίνω! Περὶ τῆς Χρυσανγῆς πρόκειται, κύριε κόμη, περὶ τῆς Χρυσανγῆς καὶ μόνης. 'Α! πιστεύσατέ με, διὰ νὰ λάβω τὴν τόλμην νὰ ἔλθω νὰ σὰς εὐρω, διὰ ν' ἀψηφίσω τὴν ὀργὴν σας, θὰ εἰπῇ ὅτι εἶμαι πεπεισμένη ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ Χρυσανγὴ δύναται νὰ προσβληθῇ θανασίμως.

— 'Ας ἴδωμεν, τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ κ. Δελασέρ σπουδαίως πτοηθεὶς ἤδη.

— Κύριε κόμη, ἔχετε προφανῶς προθέσεις, σχέδια, τὰ ὁποῖα κρύπτετε· δὲν ζητῶ νὰ μοῦ τὰ φανερώσετε· θέλω καὶ πρέπει νὰ μένω καὶ ἀπέναντι ὑμῶν ξένη, ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζω τὸν ἔρωτα τῆς Χρυσανγῆς μὲ ἐκείνον, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ὀνομάσῃ ἄλλως παρὰ 'Αδριανόν, ζητῶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ ἐρωτήσω, διατί δὲν ἐκάματε σῆς ὁ ἴδιος ἢ δι' ἄλλου διάθεμα πρὸς τὸν νέον;

— Διατί; διατί; ἀπεκρίθη ὁ κόμης γυνόμενος σκυθρωπότατος· καὶ μήπως ἤξεύρω τάχα, ἐὰν σκέπτεται ἀκόμη τὴν κόρην μου; Τίς μὲ βεβαιώνει ὅτι δὲν τὴν ἐλησμόνησε παντελῶς; Καὶ γνωρίζω τάχα τὰς καθ' αὐτὸ προθέσεις του, τὰς ὁποίας εἶχεν ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Κορδελιέρην; Καὶ εἰμπαρῶ ἄρα νὰ ρίψω τὴν κόρην μου εἰς τὰς ἀγκάλας ἑνὸς μωροῦ, ἐνὸς τρελλοῦ, ἐνὸς εἰσπότου, ἀσώτου, χαρτοπαίκτη; . . . Λοιπὸν ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν μετέχει πάντων τούτων καὶ ἐκπλήσσομαι ὅτι δὲν κατέπεσεν ἀκόμη περισσότερο. Ἐὰν ἤξευρες μὲ ποῖου εἴδους ἀνθρώπους συναναστρέφεται . . . ἀλλ' ὄχι, δὲν θέλω νὰ σοὶ τὸ εἶπω· ὑπάρχει ἓν ὄνομα, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω νὰ τὸ προσέρω ἐνώπιόν σου.

Ἡ κόμησησα ἐνόησε καὶ ἐταπεινώσεν αἰδομένης τὴν κεφαλὴν.

— Ἀγαπῶ, λατρεῖω τὴν θυγατέρα μου, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, ἀλλὰ μήπως πρέπει διὰ τοῦτο νὰ τὴν καταστήσω δυστυχῇ; Ἐπειδὴ φροντίζω περὶ τοῦ μέλλοντός της, δὲν θὰ συζευχθῇ ἀνθρώπων, τὸν ὁποῖον ἐγὼ δὲν θὰ κρίνω ἀντάξιον αὐτῆς. Εἶναι γεγραμμένον ὅτι θὰ γείνηται καὶ ὅ,τι πρέπει νὰ γείνηται πιστεύω εἰς τὸ πεπρωμένον! Νομίζεις ὅτι μένω ἀδρανής; ἀπατάσαι. Εἶδον τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν, ὑποδυθεὶς πρόσωπον τοκιστοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ὠμίλησα μὲ αὐτόν· τῷ ἔδωκα καλὰς συμβουλὰς καὶ εἰς αὐτόν ἀπόκειται νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ. Ἐπειδὴ ἐγνώριζον ὅτι ἦτο εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, τῷ ἔτεινα χεῖρα σωτηρίας, καὶ ἐὰν δὲν δεχθῇ αὐτήν, τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτόν!

— Εἰμπορούσατε νὰ τῷ εἰπῆτε...

— Τῷ εἶπον ὅτι ἐπρεπε. Δὲν εἶναι παντελῶς χαμένος, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρέπει νὰ ἀλλάξῃ βίον, νὰ διορθωθῇ. Θέλεις νὰ μά-

θῃς εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκεται; Λοιπὸν εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν δύο ἐτῶν διεσπάθησε τὴν πατρικὴν του περιουσίαν καὶ κατεστράφη! Ἐὰν τὸ ἤθελον, ἐντὸς ὁκτώ ἡμερῶν θὰ εὐρίσκετο ἐπὶ ψιᾶθης!

— Ἐὰν τὸ ἠθέλατε!...

— Ναί, ἀλλὰ δὲν τὸ θέλω. Ὁ μαρκήσιος, ἡναγκασμένος νὰ συνομολογῇ μεγάλην δάνεια, ὑπεθήκευσε ὅλα τὰ κτήματά του· καὶ ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ ἀσπονδότερος δανειστής θὰ τὸν καταδιώξῃ δικαστικῶς, καὶ τότε βεβαίως θὰ ἐπροκάλει διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ τὴν πώλησιν τοῦ μεγάρου, τῶν κτημάτων Βερβεῖν, τῆς ἐπαυλεώς του καὶ τῶν δασῶν του, ἐξηγόρασα ὅλα τὰ χρῆματά του.

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν;

— Διὰ νὰ ἐμποδίσω ὥστε τὰ κτήματα Βερβεῖν νὰ περιέλθουν εἰς χεῖρας ξένων, διὰ νὰ σώσω τέλος τὴν κληρονομίαν τῆς οἰκογενείας του.

— Ἐδεῖχθητε, ὡς πάντοτε, γενναῖος, κύριε κόμη, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθητε λοιπὸν ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν θὰ ἐζήτει διὰ πάντων τῶν δυνατῶν μέσων νὰ ἐξέλθῃ τῆς θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν περιῆλθεν ἕνεκα τῶν νεανικῶν του ἀνοησιῶν;

— Καὶ τί δύναται νὰ πράξῃ;

— Νὰ νυμφευθῇ.

— Ἔστω. Ἀλλὰ ποῖος πατήρ θὰ συγκατετίθετο νὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς ἄνδρα καταστραφέντα διὰ τῆς κακῆς του διαγωγῆς;

— Φέρει μέγα ὄνομα.

— Καὶ μήπως τάχα αὐτὸ σημαίνει τίποτε;

— Νομίζω, κύριε κόμη, ὅτι εἰς πολλοὺς οἱ παλαιοὶ τίτλοι τῆς ευγενείας διασώζουσιν ὅλον τὸ γόητρον· εἶναι δὲ τόσον ἀληθές, ὅσον ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν, μὲ ὅλην τὴν καταστροφὴν του, εὗρε πατέρα ἐκατομμυριοῦχον, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ δώσῃ εἰς αὐτόν τὴν θυγατέρα του.

Ὁ κ. Δελασέρ ἀνετινάχθη καὶ τὰ χεῖλη του ἐμόρφασαν ὑπὸ σφοδρᾶς συστολῆς τῶν νεύρων.

— Εἶσαι βεβαία; ἠρώτησε μετὰ φωνῆς προοιδιούσης τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ταραχὴν.

— Βεβαιότατη, κύριε κόμη,

— 'Α! τὸν ἄθλιον!

[Ἔπεται συνέχεια]

Π.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμασιῶν παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδελφ. 3, 50, χρυσ. 4, 50.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἀπαντα τὰ ἐλκεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὁ λῶνι α παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὅκαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κούρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάντα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀκτ. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναῆ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.